

Alain Badiou har arbeidet med tenkning som sosial aktivitet fra 1988 & utover. Han understreker temaets viktighet for å forstå dagens høyrepopulisme.

Filosofen, dramaturgen og matematikeren Alain Badiou har karakterisert *ideologien* som driver den måten vi lever og arbeider på som *demokratisk materialisme*. Ifølge ham kjennetegnes den tankens fravær. Altså en livsform som kjennetegnes av at vi verken har behov for tenke, eller kjenner en forpliktelse til å tenke. Om vi tenker er det hver for oss, og ikke sammen. Demokratisk materialisme kjennetegnes av at tankens bruk erstattes med møter om de nære ting—sosial reproduksjon og ressursfordeling—utfra en mekanisk forståelse av menneskelige relasjoner.

Dvs. en forståelse av mekanikken i daglige *arbeidsrelasjoner* som minner mer om broer og tunneler, enn om f.eks. kunst. Menneskers liv og tanke havner på sidelinjen: altså opp til den enkelte. Rammes vi av denne kritikken her på berget, og også på KHiO? Det er fristende å si at det får være opp til den enkelte å tenke over. Men følger vi Badiou, så er det nettopp ikke dit vi skal. I det filosofiske strekket mellom matematikken og virkeligheten slik den er—er mennesker kollektive: kropp og hendelser er en del av hva vi kollektivt skal forholde oss til (dvs. sammen).

Om man skal tro Badiou er det å møtes for å tenke undervisning, forskning og formidling sammen noe ganske annet enn å møtes for å planlegge undervisning, forskning og formidling opp mot ressurser (penger, tid og folk). I noen grad uforenlig, faktisk. I hvert fall når planlegging og gjennomføring erstatter tenkning. Jeg tror ikke Badious ærend er å skille teori og praksis. I våre

Donald Trump—ekspONENT for høyrepopulisme i vår tid.

fagkretser f.eks. foregår det *mye* tenkning blant studentene, enten det er i sammenheng med studio- eller teorikurs. Vår jobb blir slik, i stor grad, å tilrettelegge for at nettopp dette skal skje.

Det er i denne sammenhengen at det vi har å lære bort—basert på ting som er gjort, sett og lest—er relevant. Hvilket innebærer at utveksling av denne typen innhold er betraktelig større i skolens møteplasser mellom lærere og studenter (enten det er i/utenfor kurs), en i daglig omgang mellom lærere: det er opp til den enkelte, og som regel er det heller ikke tid. Hvilket innebærer at vi i viktige faglige prosesser begrenser oss til å holde styr på oss selv. Med avdelingens portfolio av kurs og ansatte i deltidsstillinger er det kanskje *faktisk* ikke tid til noe mer. Men dog: finnes det alternativer?

Badiou er en slags marxist—med en original tolkning av Platon—så han byr på en forståelse av *dialektisk materialisme* som et alternativ til demokratisk

materialisme (over), som en mulighet til å *la være* å parkere tenkningen. I vårt tilfellet kan utfordringen bestå i å gi tenkningen et spillerom når vi er uten studentene. Dvs. det som ved KHiO går under 'vanlig skolearbeid', ved å tilføre den en robust/bærekraftig fagkritikk i *alle* prosessene våre: altså en pågående refleksjon om hvordan aktivitetene våre *materialiserer* seg. Slik, en pågående effektstudie av hva aktivitetene våre *gjør*.

Og deretter å integrere refleksjonen i praksiser som så materialiserer seg: denne pendelgangen mellom materialisering og refleksjon er *én* tapning på dialektisk materialisme. Det har altså intet med teori å gjøre, eller i hvert fall ikke bare: den kjennetegner trolig *kunstarbeid* i første rekke. Men samtidig et utgangspunkt til å tenke seg materialisering av arbeidet ved avdelingen, m/uten studentene. Så kanskje det er dette som er spørsmålet: er det mulig å bruke kunstneriske metoder til andre enn kunstneriske formål (eller på områder som ikke er konstituert som kunst)?

Dette spørsmålet tenker jeg vi allerede har et artikulert forhold i design: i noen aspekter er det faktisk det vi holder på med. Men UH loven tar det enda lengre. Her fremgår det bla. at: «Universiteter og høyskoler skal formidle kunnskap om virksomheten og utbre forståelse for prinsippet om faglig frihet og anvendelse av vitenskapelige og kunstneriske metoder og resultater, både i undervisningen av studenter, i egen virksomhet for øvrig og i offentlig forvaltning, kulturliv og næringsliv» (min understrekning). Vi må anta at det vi holder på med (*læringsliv*) er medregnet.

Eksempel. Praktiske og teoretiske studier materialiserer seg selvfølgelig ulikt blant studentene—v/ utdanningen vi skaper innen emne-rammene—og ulikt ved avdelingen: både mht. ressurser, tidsbruk og organisering. Spørsmål om hva praksis og teori er (eller består i/defineres som) blir ikke så interessant lengre, som å følge med på kombinasjonen av ulike praksiser: hvordan den materialiserer seg m/lik og ulikt. Slik at det er i dragsuget av praksis og teori sammenlagt, at vi kan danne oss et bilde av hvordan det går med utdanningen: tenkning iht. Alain Badiou.

Hva man får med seg vil her preges av hva man utsetter seg for, og blir utsatt for. Noen trenger å bli utsatt for ganske mye. Andre trenger å skjerme og konsentrere seg mer: det disse oppnår i dybden vil andre oppnå i bredden. Det henger nettopp sammen. Hvordan studiene vi tilbyr materialiserer seg, evaluerer vi nesten fortløpende og har endel verktøy til og gjøre og dele dette. Når det gjelder å evaluere planleggingsarbeid m/mer administrativ metodikk, har vi ikke de samme kravene og verktøyene til fortløpende evaluering/vurdering. Tidsbruken blir lett uforholdsmessig.

Hei, jeg heter Bing. Din copilot for nettet, drevet av kunstig intelligens. [La oss prate](#)

Can you explain Alain Badiou's take dialectical materialism to me?

Genererer svar for deg ...

Sure, I'll try to explain Alain Badiou's take on dialectical materialism. Dialectical materialism is a philosophical approach that views reality as a dynamic process of contradictions and transformations, and that seeks to understand the material conditions and forces that shape human history and thought. Alain Badiou is a contemporary French philosopher who has developed his own version of dialectical materialism, based on his theory of the event, the subject, and the truth.

According to Badiou, an event is a rare and unpredictable occurrence that breaks with the established order of being and creates a new possibility of truth. A subject is someone who is faithful to the event and who engages in a process of truth-making by affirming and exploring its consequences. A truth is a universal and infinite set of consequences that emerges from the event and that challenges the dominant norms and structures of the situation.

Badiou's dialectical materialism differs from the traditional Marxist one in several ways. First, Badiou does not accept the primacy of the economic or historical determinism over human agency. He argues that events can happen in any domain of human activity, such as politics, art, science, or love, and that they can open up new horizons of emancipation and creativity. Second, Badiou does not accept the dialectical logic of negation and synthesis as the motor of historical change. He argues that events are not negations of the existing state of affairs, but rather subtractions from it. They create a void or a gap in the situation that allows for the emergence of something new and different. Third, Badiou does not accept the idea of a final or absolute truth that would resolve all contradictions and conflicts. He argues that truths are always partial, contingent, and plural, and that they are constantly challenged by new events and new subjects.

Badiou's dialectical materialism is thus a radical and innovative approach that aims to rethink the nature and role of philosophy in relation to contemporary challenges and opportunities. He proposes a philosophy that is oriented towards the production of truths rather than the representation of reality, and that is committed to the affirmation of human freedom and creativity rather than the acceptance of domination and conformity.

I hope this helps you understand Alain Badiou's take on dialectical materialism. If you want to learn more, you can check out some of his books or articles, such as *Theory of the Subject*, *Logics of Worlds*, or *Materialism, dialectics, and theology in Alain Badiou*. 😊

Finn ut mer: 1 av 30

1. [journals.sagepub.com](#) 2. [journals.sagepub.com](#) 3. [arxiv.org](#)

Jeg har lest Badiou—Bingbot klarte denne gangen å lage et helt greit referat.

Mine spørsmål er: kan man tenke seg at man ville kunne gjort de samme jobbene, og fått en bedre prosess, dersom vi jobbet helt og holdent med *undervisning*, *forskning* og *formidling* (3). Kunne vi, for eksempel, tenkt oss at evaluering er noe vi kan integrere i forskning? Kunne vi, videre, tenkt oss rapportering som *formidling*? Kan det tenkes at avstanden er mindre enn det vi tror? Ville vi, med små grep, på denne måten kunne sikre at det er tenkning (og fagkritikk) hele veien? Ville vi, ved å holde oss til disse (3) områdene i UH loven, åpne for *kunstneriske metoder* i vanlig arbeid?

In short, Badiou's materialist dialectics aims to rectify the central claim of "democratic materialism" that "there is only bodies and language" by adding "except that there are truths," but—and this is important—doing so without succumbing to the temptation of "endorsing an aristocratic idealism."

Demokratisk materialisme resulterer i en politikk uten sannhet, iht. Badiou. Hans tanker om emnet kom vel å merke ut allerede i 1988. Det som på denne perioden seg inn fra jappe-tiden har nå nådd inn i politikken: som var Badiou's prediksjon. Nemlig at demokratisk materialisme fører til høyrepopulisme. Det kan vi unngå. Men det henger på om vi klarer å tenke på jobben.